

N:o 14.

Ank. till Riksd. kansli den 27 februari 1894, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af motion om tillägg till 1 kap. 6 § giftermålsbalken.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 109, anför herr *A. P. Danielson*:

Då, såsom numera ofta förekomme, personer, hvilka vore födda här i landet, efter en längre eller kortare vistelse i Amerika eller å annan utrikes ort återvände till Sverige och vid hemkomsten uppgåfve, att de under sin bortavaro ingått äktenskap, och att vigseln blifvit af behörig person förrättad, råkade ofta vederbörande pastor i villrådighet, huruvida han egde rätt att i församlings- eller kyrkoboken såsom äkta makar anteckna sådana personer, när de anmälde, att de önskade inflytta i församlingen. Då pastor vägrat sådan anteckning, hade personerna i fråga blifvit ovissa, huru deras äktenskap skulle efter svensk lag anses.

Då vår lagstiftning icke innehölle något stadgande, huru i sådana fall skulle förfaras, och då frågan vore för dem den berörde och äfven för samhället i dess helhet af stor vigt, hemstälde motionären, att Riksdagen ville besluta ett tillägg till 6 § 1 kap. giftermålsbalken af innehåll:

Kommer i Sverige född man från Amerika eller annan utrikes ort, der han någon tid vistats, och för vederbörande kyrkoherde anmäler sig till inflyttning i församlingen och dervid uppgifver, att han å utrikes ort ingått äktenskap, vare han och hans hustru berättigade att i församlings- eller kyrkoboken blifva antecknade såsom äkta makar, derest de visa intyg

derom, att äktenskapet ingåtts efter det mannen fyllt 21 år, och att deras vigsel förrättats af behörig person i den ort vigseln egt rum, samt att vigselförrättarens behörighet är styrkt af vederbörande svensk konsul.

Såsom motionären anmärkt, finnes icke någon bestämmelse derom, huru det bör förfaras, då svenska undersåtar, som blifvit utom riket sammanvigda, här anhålla att få sin förbindelse erkänd såsom lagligen giltig. I följd häraf torde i åtskilliga fall, äfven der giftermål egt rum på behörigt sätt och mellan personer, som enligt svensk lag varit oförhindrade att med hvarandra ingå äktenskap, svårighet möta för kontrahenterna att för vederbörande pastor förete sådana handlingar, hvilka enligt dennes uppfattning äro erforderliga för deras upptagande i kyrkoboken såsom äkta makar. Behofvet af lagbestämmelser i förevarande hänseende synes därför utskottet vara otvifvelaktigt. Men då motionären såsom vilkor för anteckning i kyrkoboken föreslår allenast intyg derom, att mannen fyllt 21 år och att vigseln förrättats af behörig person i vigselorten jemte bevis af svensk konsul om vigselförrättarens behörighet, och följaktligen underlåtit att uppställa någon fordran på frånvaro af ovilkorliga äktenskapshinder mellan kontrahenterna, hvilket dock såväl enligt vår rätt som enligt främmande länders lagstiftning är ett nödvändigt vilkor för ett giltigt äktenskap, finner utskottet sig icke kunna tillstyrka Riksdagen att antaga det af motionären väckta förslaget, utan får utskottet, på grund af hvad sålunda blifvit anfördt, hemställa,

att Riksdagen i anledning af motionen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag om vilkoren för anteckning i kyrkobok härstädes af äktenskap, som å utrikes ort blifvit ingånget af en i Sverige född man, hvilken någon tid vistats utrikes.

Stockholm den 27 februari 1894.

På lagutskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.
